## Елементи адміністративно-правового статусу Верховного суду України

**Квасневська Наталія Дмитрівна**, кандидат юридичних наук, докторант Державного науково-дослідного інституту МВС України

Верховний Суд України є найвищим органом у системі судів загальної юрисдикції [1], що обумовлює особливості його правового статусу. На цей орган законодавством України покладається ряд важливих функцій та повноважень, що визначають його місце та роль у системі судової влади, та відповідно, специфіку його правового становища в ній.

В свою чергу, адміністративно-правовий статус Верховного Суду України, який є різновидом правового статусу, окрім інших елементів, включає адміністративно-правові повноваження, завдання та функції [2, 47], що характеризують його як судовий орган, уповноважений на здійснення судового адміністрування та виконання інших адміністративних завдань. Це означає, що Верховний Суд України є особливим органом в системі судової влади, наділений не тільки повноваженнями з відправлення правосуддя, але і адміністративно-управлінськими функціями.

Характерними ознаками адміністративно-правового статусу Верховного Суду України, як державного органу в системі судової влади, він: 1) є складною багатоелементною категорією; 2) кожен елемент адміністративно-правового статусу закріплений в нормах адміністративного законодавства; 3) виражає правове становище Верховного Суду України в системі судової влади з точки зору його державно-управлінських повноважень; 4) визначає роль Верховного Суду України в механізмі державного управління системою судів загальної юрисдикції; 5) обумовлює місце Верховного Суду України в адміністративно-правових відносинах з іншими суб'єктами, в тому числі, державними органами.

Таким чином, адміністративно-правовий статус Верховного Суду України - це закріплена в нормах адміністративного законодавства система взаємопов'язаних та взаємообумовлених елементів, що визначають правове становище Верховного Суду України в адміністративно-правових відносинах з іншими суб'єктами, а також характеризують його роль та призначення в управлінні системою судів загальної юрисдикції.

Адміністративно-правовий статус Верховного Суду України характеризується складною структурою. Аналіз елементів адміністративно-правового статусу Верховного Суду України дозволяє виділити такі його особливості: 1) підвищенні вимоги до кандидатів на посаду суддів Верховного Суду України у відношенні віку, досвіду роботи на посаді судді, стажу, наукової, науково-педагогічної роботи тощо; 2) особливості мети діяльності Верховного Суду України, як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції, яка полягає у забезпеченні однакового та

правильного застосування всіма судами при розгляді справ та винесені по ним рішень; 3) особливості управління у Верховному Суді України, які реалізуються у формі засідань двох органів, в яких приймають участь всі судді - Пленуму та Зборів Верховного Суду України; 4) застосування специфічних методів управління системою судів загальної юрисдикції - відсутність прямого державно-владного впливу, а використання для цього методів опосередкованого управління: узагальнення та аналіз судової практики та надання на цій основі роз'яснень щодо правильності застосування окремих положень законодавства суддями під час розгляду справ.

Перспективою розвитку адміністративно-правового статусу Верховного Суду України, та відповідно, подальших досліджень в цій сфері, мають стати: 1) уточнення правового статусу Пленуму та Зборів суддів Верховного Суду України; розмежування їх повноважень; 2) однозначне формулювання мети та завдань діяльності Верховного Суду України як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції; 3) визначення особливостей проведення кваліфікаційного оцінювання кандидатів на посади суддів у Верховному Суді України.

Список використаних джерел:

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України в ред. від 12.02.2015 № 192-УТТТ // Офіційний вісник України. - 2015. - №17. - Ст. 24.
2. Коломієць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник / Коломієць Т. О. - К.: Юрінком-Інтер, 2011. - 576 с.